

Da preživim kot Ljubezen

Ta kaplja se lahko zdi skregana z Ljubeznijo in Njenim spoštovanjem svobodne volje, polna je morašev in nesmešev. A je že tako, da imata tako Ljubezen kot strah svoje pogoje uspevanja. Ta kaplja pogleda v notranjo prst, ki je potrebna za uspevanje Ljubezni.

Takoj, ko se zbudim, preden odprem oči, moram Njeni gorkoti dovoliti, da me zvabi proč od stvari tega sveta, semkaj, kjer ni načrtov, ni miselnih zvez, ni oblik..., semkaj v Navzočnost, ki me Biva. Preden vzalovi prva misel, Ji izpovem zahvaljenje, goreče kot Zaljubljenka, znova zbrana v Objemu Ljubljenega. Ne z besedami, le s prepoznanjem... tu Sem. Kakšen objem! Objem neomajnega Miru, ki me tolaži, hrani in neguje. Po Njem ni več vrnitve v staro zmedenost in nemir. Zdaj brezimna in brezoblična, v svet ne stopim več kot sem bila, vstopim kot Prisotnost sama. Zato jo diham, da si zaupljivo izmenjujeva najgloblje intime..., naj z izdihom odhaja, kar ni pristno moje in naj, zroča v križ z mojim imenom, stojim nad grobom te laži. Zdaj sem znova Lahkost, ki je od nekaj tu.

Ko bom stala pred naslednjo preizkušnjo, jo ne bom imela več potrebe razumeti ali nadzirati, se ji upirati ali upravljati z njo. Pod njenimi valovi bom čutila Isto Prisotnost, ki se razpleta po Volji Ljubezni. Zato se ji Predam, naj odluči še eno krpo lažnega z Mene, da bi bila še Resničnejša.

Zdaj stojim pred preizkušnjo, večjo od vseh do sedaj.... naslednji korak mora priti iz te Navzočnosti, da me utiša, upočasni in pri-sèbi. Življenjski Tok mora teči skozme kot Čudež Čistega Prisostvovanja..., nežen, neustavljiv, trdoživ..., naj preoblikuje moje gibanje v božansko Ljubkost, ki ne klone.

Dih se upočasni v gotovosti, da sem Varna, Ljubljena in Oskrbovana
in telesu končno dovolim globoko sprostitev brezmadežne neustrašnosti.

Ta me tiho približuje vse večji intimnosti s Sijajnostjo, ki Sem
in opremlja z očmi, ki isti svet vidijo povsem nanovo.

Tu Sem... in to je dovolj.

Šele od tu opazim, kako pogosto se zatajim v enem samem dnevu! Kolikokrat zapustim Življenjsko Sedanjost in potujem po psihološki časovnici v preteklost, da bi opravičila svoje ravnanje ali v prihodnost, da bi upravljala z Dogajanjem. Opazim, kako dovolim strahu, da botruje mojim dejanjem, napuhu, da skače na vratove drugih, kako drobne radosti polzijo mimo neopažene.... Šele tu opazim, koliko vzvišenosti brbota v drobovju, kadar se izgubljam v gledanju navzven.

Tu ni potreba, sem Polnina. Tu ni nejasnosti, sem Vedenje.
Tu ni želja, sem Celost. Je le Eno..., neugasljiva nuja po ostajanju tu,
oprana svojih načrtov, mnenj in pomislekov, pripravljena na Ukaze Ljubezni.

Tu me ne zanima nič od tega sveta, razen to, kar po Volji Ljubezni pride do mene. Temu se moram posvetiti cela in po najboljših močeh, neustrašno, kot da je to moje zadnje dejanje. Zanimariti moram vse drugo, kar me hoče od tega odvrniti. Dokler ni ukazov, mirujem, ko pride Ukaz, skočim, radostna in voljna, ne glede, ali se mi da ali ne, ali menim, da bom zmogla ali ne, ne glede, ali sama mislim, da je to dobro ali slabo, prav ali narobe. Resnično, Ljubezen najde zelo malo junakov, ki v položaju, ko se morajo odločiti med seboj in Ukazom, ki njemu nasprotuje, da bi se odločil ZaNjo in se sebi odpovedal. Preprost primer bi bil, da me bližnji prosi za neko, po mojem mnenju nepomembno stvar, ravno na jutro po naporni noči in sem vsa povožena, razbolena in zmečkana..., ali me povabi k nečemu, do česar imam odpor. Ali bom poslušala ukaz Dogajanja ali sebe in svojo šibkost?

V takem trenutku sicer vem, da je Ljubezen zahtevna, ampak tole res ni nujno, kdaj drugič morda... in spet in spet podlegam šibkosti. Obenem pa Ljubezni sporočam, da je nočem, da se Zanj ne pripravljam odpovedati svoji stelji šibkosti. Brezhibnost Dogajanje je Božja Volja, ki jo ne smem soditi, ne popravljati po svoje in se moram odpovedovati sebi, da bi Njej dovolila Biti. Odpovedati se moram ločeni misli, ki me ima v oblasti. Poznam njenega 'avtorja', ki Božje Dogajanje razlaga in sodi in komentira in popravlja in ocenjuje in vrednoti..., da bi znovačil mojega duha v reaktivnost in me pridobil za svojo vojsko uročenih minjonov.

Moram ostajati tu za vsako ceno, v Resničnosti,
iz katere ta oseba in njen program vznika in spet pronika Vanjo.
Moram ostajati tu, na varni razdalji od razburkanega površja in Biti v Vednosti.

Več tihote, kot si privoščim, lažje opazim, kdaj je ni, kdaj sem v oblasti nezavednih sil teme. To je dovolj, da v istem trenutku padem v Prisotnost. To je edino in Vse, na kar moram biti pozorna..., na opazovanje tiste, ki se ji Dogaja. Edino od tu Vidim Dogajanje in sem pripravljena, na karkoli že. Ne dovolim si najrahljajšega jezikanja pri sebi..., 'da je lahko to reči, dokler vam ni tako hudo kot je meni. Moram vzdržati pritisk 'ubogega jaza'. Oprimem se vsega, kar me more potegniti iz njegovih napletanj.

Spomnim se modre zgodbe, ki pripoveduje o materi, ki je imela na smrt bolnega otroka in je morda primer najgloblje bolečine, a je bolj res, da je vsaka bolečina najhujša za tistega, ki jo prestaja. Hodila je od zdravnika do zdravitelja in nihče ji ni mogel pomagati.

Slednjič pride do starega modreca in ta ji reče, da bo ozdravil njenega sina, če mu prinese gorčično zrno iz vasi. Priti mora iz hiše, v kateri ne poznajo smrti. Po tednih trkanja na vrata vsake hiše v vasi, se z novo zrelostjo vrne k modrecu in odvrne, da taka hiša ne obstaja. Soočena še z mnogo hujšimi usodami, je okrepljena pričakala sinovo slovo in razumela nauk izkušnje, naj se ne navezuje na stvari in ljudi tega sveta in svoje korenine požene v globine neminljivosti, v kateri je neločljivo Eno z vsem.

Nasičenost s tihoto Je Razsodnost, prečiščuje duhovno suverenost.
Le z Nje sem opremljena za soočenje z nakanami ujete misli.
Razsodnost loči lažno od Resničnega, ne morem se Je naučiti.
Tihota zabriše psihološko razmejevanje
in vstopi v Eno Dogajanje, ki se razpleta po Volji Ljubezni.
Tihota v vsakem Življenjskem premiku vidi Roko Ljubezni in ji zaupa,
čprav v meni kriči drugače. Razsodnost loči Dogajanje od razlaganja.

Biti Eno z Njo potrebuje le mojo pozornost, mehko pozornost Ljubezni, ki spominja na pozornost dana otroku, ko se prvič postavlja na noge..., nežno, potrpežljivo in brez zahtev. Ko tej pozornost dovolim, da se steka v ta trenutek, Življenje spregovori s Svojim Delanjem, ki ne potrebuje razlaganja. Od tu v vsaki besedi, v vsakem dejanju, mojem ali od kogar koli, Vidim Njo, ki upravlja z usodami vseh bitij. Človek izgine, jaz izgine.

Izprosim si Moč, da v vsem vidim Roko Popolnosti in prepoznam sodniško misel, ki me žene v aroganco in zavračanje Ukazov Ljubezni, ki se dajejo po Dogajanju. Tako je moj korak vse bolj prost hrupa in vse bolj prežet s tiho Navzočnostjo, ki brez skrbi zase privoljuje v Ukaze Popolnosti. Ta uporablja vsakovrstne udarce, da zdrobi neobčutljiv oklep srca. Navzočnost je brez-milostna, je surovo odkrita in brez-kompromisna. A sem pomirjena, ker Navzočnost ne sodi, ne popravlja me..., le osvetljuje nezavedno, da bi se Videla po Resnici. In samo to, da sem Videna, me preobrazi. Tako Navzočnost vse bolj plameni v Srcu, da bi me zvabila v Resnično.

Ko izgori še zadnji dvom in se odprem temu, kar Je,
me objame neizmerna Toplina, topel Tok, ki se pretaka skozi vse stvari.
Mrmra tihi ommmmm, pesem Prisostvovalke v Prisotnosti.
Čuti se kot Ljubezen. ki se ne trudi, ki ne zahteva in ne zadržuje...,
Ljubezen, ki preprosto Je, tiho Bivajoča za vsem, kar pride in gre...,
ki vzplameni, ko se iskalka v Njej razpusti in ostane le to, kar od nekdanj Je.
Nekaj, kar je nepremoteno od minevanja stvari, nekaj, kar me objema in ljubi,
kar se čuti kot nadčasen pulz, ki oživilja svetove in svetove..

Nima glasu, a govori skozi vsaka usta, nima obraza,
a gleda skozi vsake oči, nima telesa, a Živi v vsakem telesu.
Ni oseba, ni doktrina, ni filozofija, ni religija..., le božanska Prisotnost,
ki se razkrije tistim, ki se otresejo vsega, kar ni Ljubezen.

Tako dozorim za Zlitje, v katerem med Menoj in Dogajanjem ni trenja, ni konflikta. Slačenje stare kože, luščenje laži peče, zateka in boli. Tako se Tok Življenja začne prerivati skozi miselne balvane in čustvene vozle, jezove travm in ščite strahu, ne z božanjem, ampak s kladivom in dletom. Vsako zamero, vsak zid, ki sem ga postavila, da bi se zavarovala, mora pasti. Moram odpustiti sebi in vsem vse, ne zaradi verske prepričanosti, pač pa iz duhovne nuje, da preživim kot Ljubezen.

* * * * *

MaŠumoRada